

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Štefana Michálika a JUDr. Mariána Jarábeka v trestnej veci obvinenej **L. M.**, pre trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (zákon č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej už len Tr. zák.) na neverejnom zasadnutí 10. júna 2010 v Bratislave, o dovolaní obvinenej proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 8. januára 2009, sp. zn. 4 To 65/2008, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) dovolanie obvinenej **L. M. sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Nitra z 5. augusta 2008, sp. zn. 5 T 96/2006, bola obvinená **L. M.** uznaná vinnou zo spáchania trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že :

dňa 1. apríla 2005 v čase okolo 23.55 hod. v Z., na N., hodila kameň do zadného okna piatych dverí tam stojaceho osobného motorového vozidla tov. zn. Daewo Matiz farby šedej metalízy EČ:X., ktoré tým rozbila, čím spôsobila majiteľovi vozidla poškodenému I. D. škodu vo výške 8 500 Sk.

Za uvedený trestný čin bol obvinenej podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) mesiacov s tým, že výkon tohto trestu jej bol v zmysle § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinenú súčasne zaviazal uhradiť poškodenému I. D. škodu vo výške 8 500 Sk.

Proti tomuto rozsudku podala obvinená L. M. v zákonnej lehote odvolanie, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Nitre z 8. januára 2009, sp. zn. 4 To 65/2008, zamietnuté ako nedôvodné (§ 319 Tr. por.).

V zmysle § 183 ods. 1 písm. b/, bod 3/ Tr. por. rozsudok je právoplatný a vykonateľný, ak zákon síce proti nemu pripúšťa odvolanie, avšak podané odvolanie bolo zamietnuté.

Dňa 30. marca 2010 bolo v predmetnej trestnej veci Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložené dovolanie obvinenej, podané prostredníctvom jej obhajcu JUDr. M. C. Tento mimoriadny opravný prostriedok obvinená oprela o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por., t.j., že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

K prvému dôvodu dovolania (§ 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.) obvinená i s poukazom na ustanovenie § 208 ods. 1 a § 65 ods. 3 Tr. por. uviedla, že ako vyplýva zo spisového materiálu, tiež z odôvodnenia rozsudku a napadnutého uznesenia, ona a jej obhajca už namietali porušenie práva na obhajobu, a to tým spôsobom, že napriek vedomosti polície o tom, že sa zdržuje v zahraničí (informácia od obce č. 1. 34), nebolo vykonané miestne šetrenie a naďalej jej bola doručovaná pošta na adresu bydliska. Väčšina zásielok v prípravnom konaní jej preto bola doručená fikciou, čo napokon vyústilo až do vydania príkazu na zatknutie. Prvostupňový i odvolací súd pritom na uvedenú námietku reagovali tým, že obvinená i jej obhajca mali od doručenia obžaloby do začatia hlavného pojednávania dostatok času

na oboznámenie sa so spisom a na navrhovanie dôkazov. S týmto názorom však podľa obvinenej nemožno súhlasiť, pretože - ako je uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 To 2/2005 - ukončenie vyšetrovania je dôležitou fázou trestného stíhania a zmarením možnosti obhajoby by táto fáza stratila reálny obsah a zmysel. Ako ďalej obvinená v tejto súvislosti podotkla, preverenie všetkých relevantných skutočností ešte v prípravnom konaní by mohlo mať za následok rozhodnutie prokuratúry o zastavení trestného stíhania a prípad by sa vôbec nemusel dostať pred súd. Ak by zákonodarca považoval za naplnenie práva na obhajobu lehotu medzi dorúčením obžaloby a konaním hlavného pojednávania, tak by nedával taký dôraz na právo oboznámiť sa so spisom a príp. navrhnúť jednotlivé dôkazy.

Obvinená navyše dodala, že jej právo na obhajobu bolo v danom trestnom konaní porušené aj iným spôsobom, a síce tak, že prvostupňový i odvolací súd ignorovali jej námietky týkajúce sa rozporov vo výpovediach svedkov (svedok Š. č. l. 23 a 106; svedok K. č. l. 21 a 118) v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní. Súd tieto rozpory žiadnym spôsobom nevyhodnotil, čím porušil ustanovenie § 168 ods. 1 Tr. por. a tým sa jeho rozhodnutie stalo nezrozumiteľným a nepreskúmateľným. Zistenia ohľadne času, miesta a prítomných osôb sú pritom podľa obvinenej bytostne dôležité na jej účinnú obhajobu. Skutočnosti svedčiacie v jej neprospech boli tak vyhodnocované nepomerne ku skutočnostiam svedčiacim v jej prospech.

V súvislosti s druhým uplatneným dôvodom dovolania (§ 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.) obvinená podotkla, že podstatným dôkazom o mieste činu a čase spáchania je zápisnica o obhliadke miesta činu (č. l. 25.1) spolu s fotografiami poškodeného vozidla, pričom zápisnica o obhliadke miesta činu, slúžiaca ako podklad pre začatie trestného stíhania, musí spĺňať náležitosti podľa § 58 a nasl. Tr. por. Obvinená ale upozornila na to, že v tejto zápisnici bol prepisovaný čas z pôvodnej hodiny 22.00 (?), čo by sa zhodovalo aj s výpoveďou Š. (č. l. 106) a táto skutočnosť by tiež korešpondovala s dátumom uvedeným na pôvodnej zápisnici (nie na jej odpise), ktorým bol 1. apríl 2005. Súd nesprávne zhodnotil, resp. opomenul preskúmať námietky, že čas zápisnice bol dodatočne prepisovaný a odvolací súd preto „doplnil“ odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia tak, že v tomto prípade išlo o zrejmu chybu v písaní (čo sa týka nesprávne uvedeného dátumu). Tú skutočnosť, že skutok sa mohol stať skôr ako vypovedali ostatní svedkovia, súd nebral do úvahy a odmietol vykonať dokazovanie prostredníctvom výsluchu službukonajúcich policajtov alebo z výpisu volaní na tiesňovú linku

(keďže poškodený uviedol, že zavolať hliadku polície cestou k autu, keď tam mal „dovliecť“ obvinenú). Obvinená poukázala ďalej na to, že nie je známe ani miesto spáchania trestného činu, nakoľko názov baru nebol konfrontovaný s výpoveďami v prípravnom konaní. Je pritom zrejmé, že na „údajné“ miesto spáchania skutku nebolo možné vidieť z miesta, kde stáli svedkovia. Súd tak podľa obvinenej iba z vlastnej úvahy zistil, kedy a kde sa skutok stal, pričom v plnom rozsahu akceptoval dôkazy svedčiace v jej neprospech a odignoroval jej námietky a návrhy dôkazov. Pokiaľ ide o fotodokumentáciu z miesta činu, táto je bez dátumu a označenia miesta, kde bola vykonaná, pričom z uvedených fotiek nemožno vôbec určiť miesto, kde poškodené auto stálo. Predmetné rozhodnutie je teda podľa názoru obvinenej založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (boli dodatočne prepisované, príp. nie sú označené spôsobom, aký pre ne zákon predpokladá). Súd pritom ani neodstránil rozpory, ktoré by mohli dokazovať iný priebeh skutku, resp. poukázať na iného páchatel'a.

Čo sa týka posledného obvinenou uplatneného dôvodu dovolania (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.), tak k tomu uviedla, že z ustanovenia § 89 ods. 14 Tr. zák. jednoznačne vyplýva, že pre súd je pri posudzovaní škody smerodajná najprv cena, za ktorú sa vec, ktorá bola predmetom útoku, v čase a v mieste činu obvykle predáva. Až vtedy, keď takýmto spôsobom výšku škody nemožno zistiť, sa má vychádzať z účelne vynaložených nákladov na obstaranie rovnakej alebo obdobnej veci alebo uvedenie veci do predošlého stavu. Súd si teda vec zjednodušil tým, že namiesto obvyklej ceny použil náklady, ktoré vynaložil poškodený. Pri trestnom čine, ktorého podstatnou náležitosťou je zistenie škody, je pritom naznačené zjednodušenie si práce neprípustné (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7 To 13/2001). Obvinená podotkla, že hoci aj v konaní preukázala, že obvyklá cena bola nižšia ako náklady vynaložené poškodeným, prvostupňový súd opakovane odmietol v tomto smere vykonať akékoľvek dokazovanie. Do tohto momentu dokonca nie je podľa nej v spise jediný doklad o tom, že poškodené auto bolo naozaj v čase spáchania skutku vo vlastníctve poškodeného a nie je teda ani preukázané, že osoba vystupujúca v konaní ako poškodený, má nárok na takéto postavenie.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody dovolania obvinená L. M. navrhla, aby dovolací súd napadnuté uznesenie Krajského súdu v Nitre zrušil a po zvážení všetkých okolností, aby prípadne zrušil aj predchádzajúce rozhodnutie Okresného súdu Nitra.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvinenej skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 Tr. por., veta prvá, keďže obvinená pred podaním dovolania využila svoje právo a podala riadny opravný prostriedok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych chýb a má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej

istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolací súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť i to, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, ktorými sa v dovolaní odôvodňuje existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Dôvody dovolania je teda treba chápať materiálne, a preto nestačí na ne len formálne poukázať v podanom dovolaní, aby sa tým vyhovel ustanoveniu § 374 Tr. por.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ten je daný v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Uvedenou formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené k náprave právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva.

Koncepcia dovolania v trestnom práve, osobitne úprava dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., veta za bodkočiarkou „správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť“, vylučuje možnosť uplatňovania námietok proti skutkovým zisteniam. Na podklade tohto dovolacieho dôvodu nemožno tak preskúmať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu, ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, t. j. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva.

Z odôvodnenia posudzovaného dovolania vyplýva, že naplnenie vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu obvinená vidí predovšetkým v tom, že tak zo strany prvostupňového ako aj druhostupňového súdu došlo podľa jej názoru k nesprávnej aplikácii hmotnoprávneho ustanovenia § 89 ods. 14 Tr. zák., upravujúceho kritéria pre stanovenie výšky škody.

Úvodom je potrebné uviesť, že spoľahlivé zistenie výšky škody je v danej trestnej veci nevyhnutným predpokladom pre stanovenie trestnej zodpovednosti obvinenej za spáchaný skutok, pričom výška škody je rozhodujúcim kritériom pre posúdenie, či ide o trestný čin alebo priestupok. Bezpečné zistenie výšky škody je okrem toho dôležitým spoluurčujúcim hľadiskom pre stanovenie stupňa nebezpečnosti činu pre spoločnosť a v neposlednom rade tiež základným predpokladom pre správne rozhodnutie o nároku na náhradu škody.

Trestný zákon v § 89 ods. 14 ustanovuje, že pri určení výšky škody sa vychádza z ceny, za ktorú sa vec, ktorá bola predmetom útoku, v čase a v mieste činu obvykle predáva. Ak takto výšku škody nemožno zistiť, vychádza sa z účelne vynaložených nákladov na obstaranie rovnakej alebo obdobnej veci alebo uvedenie veci do predošlého stavu.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že toto vyjadruje celkom tri rôzne kritéria pre stanovenie výšky škody, medzi ktorými existuje – tak ako správne podotkla aj obvinená - určitá hierarchia.

Rozhodujúcim aspektom pre určenie toho, podľa ktorého z týchto troch kritérií je potrebné postupovať pri stanovení výšky škody spôsobenej trestným činom v prípade poškodenia cudzej veci, je pritom tá skutočnosť, či je možné zistiť cenu, za ktorú sa vec, ktorá bola predmetom útoku, v čase a v mieste činu obvykle predáva. Posúdenie tejto skutočnosti je závislé na konkrétnom druhu a charaktere poškodenej veci (prípadne jej časti) a tiež na tom, či existujú také prekážky, ktoré výrazne znemožňujú použitie uvedeného kritéria alebo vzhľadom ku ktorým nie je účelné, hospodárne ani výstižné stanoviť škodu porovnávaním ceny veci pred poškodením a po ňom.

Stanovenie výšky škody podľa účelne vynaložených nákladov na uvedenie poškodenej veci do stavu pred jej poškodením prichádza tak do úvahy najmä vtedy, pokiaľ je z okolností zrejmé, že výška spôsobenej škody je v značnom nepomere k celkovej cene poškodenej veci alebo ak ide o poškodenie časti väčšieho funkčného celku, ktoré sa neprejaví na jeho predajnej cene.

S ohľadom na uvedené je teda zrejmé, že v prípade, ak poškodenie cudzej veci spočívalo v rozbití okna motorového vozidla, sudy postupovali správne, keď pri určení výšky škody vychádzali z účelne vynaložených nákladov na uvedenie poškodenej veci (motorového vozidla) do predošlého stavu. Zároveň najvyšší súd konštatuje, že sudy mali k dispozícii pre stanovenie výšky škody podľa tohto kritéria tiež všetky potrebné dôkazy (doklady od poškodeného, osvedčujúce ním vynaložené náklady a vyjadrenie spoločnosti S. k výške škody).

Treba taktiež podotknúť, že uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7 To 13/2001, na ktoré sa v tejto súvislosti obvinená odvoláva, hovorí „iba“ o tom, že pri trestných činoch, ktorými bola spôsobená majetková škoda tvoriaca znak skutkovej podstaty trestného činu ako následok protiprávneho konania, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní zisťovať a konkretizovať výšku tejto škody (účinnok) a uviesť ju v tzv. skutkovej vete rozhodnutia, ktoré vydávajú.

Pokiaľ ide o výhrady obvinenej týkajúce sa postavenia poškodeného v predmetnom trestnom konaní, resp. či osoba vystupujúca v tomto konaní ako poškodený má vôbec nárok na takéto postavenie, tak tieto považuje najvyšší súd taktiež za irelevantné. Z obsahu príslušného spisového materiálu totiž vyplýva, že aj v tomto smere boli dodržané všetky do úvahy prichádzajúce zákonné ustanovenia a nárok na náhradu škody spôsobenej trestným činom bol uplatnený oprávnenou osobou, riadne a včas.

V súvislosti s ďalšími dvomi obvinenou uplatnenými dovolacími dôvodmi je potrebné osobitne upozorniť na ustanovenie § 371 ods. 3 Tr. por., v zmysle ktorého dôvody podľa ods. 1 písm. a/ až písm. g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Dovolací súd však zistil, že vyššie uvedená podmienka v danom prípade splnená bola, keďže tie isté námietky ako teraz v dovolaní, uplatňovala obvinená už v predchádzajúcom konaní, či už prvostupňovom alebo odvolacom.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uvedenému v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., treba hneď na úvod zdôrazniť tú skutočnosť, že zákon pre jeho uplatnenie predpokladá nie každé porušenie práva na obhajobu, ale len jeho zásadné porušenie. Zásadným porušením práva na obhajobu, zakladajúcim uvedený dôvod dovolania, sa pritom rozumie predovšetkým porušenie ustanovení o povinnej obhajobe.

Právo na obhajobu sa vzťahuje na celé trestné konanie a všetkým orgánom činným v trestnom konaní ako aj súdu je uložené umožniť osobe, proti ktorej sa konanie vedie, uplatnenie jej práv. Zmyslom tejto základnej zásady je zabezpečiť úplnú ochranu zákonných záujmov a práv obvineného, prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu vecí a tiež k vydaniu zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Súčasťou práva na obhajobu je nepochybne aj právo preštudovať spis po skončení vyšetovania a právo podať návrhy na doplnenie vyšetovania, zakotvené v § 166 ods. 1 Tr. por. (zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov), resp. v § 208 ods. 1 Tr. por. Na výkon tohto práva musia byť obvinený i jeho obhajca riadne upozornení. Dôležitosť preštudovania spisu obvineným a jeho obhajcom vyplýva z povahy a významu prípravného konania a je ovplyvnená aj vzťahom prípravného konania k hlavnému pojednávaniu v konaní pred súdom, pričom ale nemožno opomenúť ten fakt, že ťažisko dokazovania je sústredené práve v konaní pred súdom.

Dovolací súd po preštudovaní spisového materiálu v predmetnej veci zistil, že v prípravnom konaní došlo k procesnej vade, v dôsledku ktorej obvinená nemala možnosť vyššie uvedené právo (právo preštudovať spis vrátane práva podať návrhy na doplnenie vyšetovania po skončení vyšetovania) realizovať a ktorá po podaní obžaloby (27. októbra 2006) môže podľa okolností odôvodňovať postup podľa § 241 ods. 1 písm. f/ Tr. por., teda odmietnutie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi na došetrenie. Uvedené procesné pochybenie, spočívajúce v porušení ustanovenia § 166 ods. 1 Tr. por. (zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov), tiež s poukazom na ustanovenia Trestného poriadku upravujúce doručovanie písomností, mohol teda vyššie naznačeným spôsobom napraviť iba súd prvého stupňa, na čo napokon aj správne upozornil krajský súd v napadnutom uznesení.

V súvislosti s uvedeným je ale potrebné upozorniť aj na tú skutočnosť, že v súlade s ustanovením § 55 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) obvinená L. M. uviedla pri svojom prvom výsluchu ako adresu na doručovanie písomností adresu jej trvalého bydliska, t.j. S., ul. M., ako je zrejmé zo zápisnice z 30. júna 2005 (č. l. 7). Zo správy obce S. z 21. marca 2006 (č. l. 34) síce vyplýva, že v predmetnej dobe sa obvinená už nezdržiavala na adrese trvalého bydliska, kde predtým žila v spoločnej domácnosti s rodičmi, no ani jej otec nevedel poskytnúť polícii bližšiu informáciu o tom, kde presne sa zdržiava (č. l. 55). Obvinená L. M. vedela, že je proti nej vedené trestné stíhanie a ak teda chcela opustiť územie Slovenskej republiky na dlhšiu dobu, mala zároveň uviesť aj novú adresu na účely doručovania, t.j. adresu, na ktorej si bude preberať písomnosti týkajúce sa prebiehajúceho trestného konania.

Až potom, čo bol na obvinenú vydaný príkaz na zatknutie (13. marca 2007) bola Okresnému súdu Nitra doručená žiadosť jej advokáta o poskytnutie informácie, aké konania sú na uvedenom súde vedené proti jeho klientke L. M., pričom ako miesto pobytu obvinenej uviedol adresu G. (č. l. 58). Aj v následnom oznámení o pobyte obvinenej je uvedená táto adresa ako adresa, kde sa zdržiava a kde je jej zároveň možné doručovať všetky písomnosti (č. l. 67). Ako je zrejmé z doručenky nachádzajúcej sa v spise, 20. septembra 2007 obvinená na uvedenej adrese prebrala obžalobu, trestný rozkaz a tiež výzvu, aby v prípade podania odporu bez meškania - do 14 dní, písomne oznámila súdu a ostatným stranám návrhy na vykonanie dôkazov (§ 240 ods. 3 Tr. por.).

Z obsahu spisu je zrejmé, že obvinená L. M. teda mala v konaní pred súdom možnosť navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jej obhajobu, čo napokon aj využila a o týchto jej návrhoch súdy aj zákonným spôsobom rozhodli. Taktiež všetky ostatné práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu a podmienky na spoľahlivé zistenie objektívnej pravdy boli v predmetnej veci riadne zabezpečené.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, zákonné ustanovenia a tiež s poukazom na ustanovenie § 389 Tr. por. dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že obvinenou vytýkané procesné pochybenie v prípravnom konaní nie je spôsobilé naplniť dovolací dôvod

uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., a teda, že v danom prípade k zásadnému porušeniu práva na obhajobu nedošlo.

Z odôvodnenia posudzovaného dovolania vyplýva, že naplnenie uvedeného dovolacieho dôvodu obvinená nachádzala okrem vyššie uvedeného aj v tom, že tak prvostupňový ako i odvolací súd ignorovali jej námietky týkajúce sa rozporov vo výpovediach svedkov P. Š. a M. K. a tieto rozpory ani žiadnym spôsobom nevyhodnotili, čím došlo k porušeniu ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. Podľa obvinenej boli tak skutočnosti svedčiace v jej neprospech vyhodnocované nepomerne ku skutočnostiam svedčiacim v jej prospech.

Je však zrejmé, že tieto námietky smerujú k skutkovým zisteniam, resp. poukazujú na vady skutkové, a preto sa nimi najvyšší súd - aj s poukazom na skôr uvedené - v rámci dovolacieho konania nezaoberal.

Naplnenie „posledného“ dovolacieho dôvodu (§ 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.) obvinená zdôvodnila tým, že zápisnica o obhliadke miesta činu tiež s fotodokumentáciou z miesta činu neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (boli dodatočne prepisované, príp. nie sú označené spôsobom, aký pre ne zákon predpokladá).

Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa presného času a dátumu vykonania obhliadky miesta činu, tak v tomto smere sa najvyšší súd plne stotožňuje s názorom krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (str. 4 - 5), a teda, že k uvedeným nepresnostiam v pôvodnej zápisnici (nie na jej odpise) došlo len v dôsledku zrejmej nesprávnosti vyplývajúcej z doby, kedy sa skutok stal (1. apríl 2005 okolo 23.55 hod.) a z doby, kedy bola obhliadka vykonaná (2. apríl 2005 v čase od 00.10 do 00.20 hod.).

Čo sa týka výhrad obvinenej vo vzťahu k fotodokumentácii z miesta činu, tak tieto považuje najvyšší súd taktiež za neopodstatnené. Ako totiž vyplýva z predmetnej zápisnice o obhliadke miesta činu, fotodokumentáciu a tiež náčrtok (č. l. 26 - 28) možno považovať za opatrenia vykonané v súvislosti s obhliadkou miesta činu (bod III. zápisnice). Z uvedených písomností v súhrne sú potom celkom zrejmé okolnosti, kedy a kde bola daná fotodokumentácia vykonaná a z náčrtu vyplýva aj miesto, kde poškodené auto stálo.

Vo vzťahu k ďalším obvinenou uvádzaným skutočnostiam v súvislosti so zisťovaním presného času a miesta spáchania trestného činu treba uviesť iba toľko, že tieto opäť spochybňujú len skutkové zistenia prvostupňového ako i odvolacieho súdu, ktorými je ale dovolací súd viazaný.

S ohľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por. v posudzovanej veci nie sú dané, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvinenej L. M. odmietol na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 10. júna 2010

JUDr. Peter H a t a l a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Alžbeta Kóňová